

Arrest

nr. 144 070 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam België binnen op 27 november 1999.

Op 30 november 1999 diende zij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstantie.

Op 25 januari 2001 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende

partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 13 maart 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Op 25 september 2006 verwierp de Raad van State het voormelde beroep.

Inmiddels, op 18 februari 2005, diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van oud artikel 9, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 februari 2008 werd aan de verzoekende partij een tijdelijk verblijf van één jaar toegekend.

Op 18 september 2008 werd het tijdelijk verblijf door de verwerende partij ingetrokken daar er fraude werd vastgesteld in hoofde van de verzoekende partij met betrekking tot een naamswijziging.

Op 14 november 2008 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 20 februari 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 oktober 2010 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene vroeg op 30.11.1999 asiel aan in België onder de identiteit KA, samen met zijn vermeende ouders KI en KS (OV 4904945), zijn broer KN (OV 4906224) en zijn zus KA (OV 4904945). Op datum van 31.03.2003 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen, hem betekend op 02.04.2003.

Op 18.02.2005 diende betrokkene samen met zijn vermeende familie een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9§3. Betrokkene werd als lid van de familie gemachtigd tot een tijdelijk verblijf en er werd hem een BIVR toegekend, geldig voor de duur van 12 maanden.

Betrokkene diende vervolgens op datum van 24.07.2008 en op datum van 11.09.2008 een verzoek tot naamsverandering in het rijksregister in. Hij gaf via gelegaliseerde documenten en zijn Armeens paspoort (nr. AH0590641) toe dat zijn werkelijke identiteit niet KA, geboren te Erevan op (...)1974 met de nationaliteit: Armenie, is, maar wel GA, geboren te Armenië op (...)1974 met de nationaliteit: Armenië. Alsook dat hij niet de zoon is van de personen waarvan hij tijdens zijn asielprocedure beweerde dat zij zijn ouders zijn.

Betrokkene heeft aldus via valse verklaringen en het voorleggen van een valse geboorteakte getracht de Belgische autoriteiten te misleiden in zijn asielprocedure en zijn regularisatieaanvraag. Op 18.09.2008 werd door de dienst Vreemdelingenzaken beslist tot de intrekking van het recht op verblijf omwille van ernstige fraude door betrokkene.

Deze vaststelling van het bedrieglijk handelen en het verblijfsvoordeel dat betrokkene hiermee behaalde, volstaan dan ook om deze aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Betrokkene beroept zich - door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie - op het criterium 1.1. van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene kwam in België aan op 27.11.1999 en diende op 30.11.1999 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 31.03.2003

afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 02.04.2003. Deze procedure duurde dus ongeveer 3 jaar 4 maanden i.p.v. de vereiste 4 jaar zoals vermeld onder punt 1.1.

Betrokkene beroept zich - door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie - op het criterium 1.2. van de vernietigde instructie van 19.07.2009, waarmee hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure.

Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 30.11.1999, die werd afgesloten op 31.03.2003 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 02.04.2003. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 25.09.2006. De procedure bij de Raad van State was dus niet hangende op 18.03.2008. Betrokkene diende op 18.02.2005 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9§3. Op 18.02.2008 werd beslist betrokkene een tijdelijk verblijf van één jaar toe te kennen. De regularisatieprocedure was dus niet hangende op 18.03.2008. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Betrokkene beroept zich - door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie - op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Gelet op de gepleegde fraude, kunnen de elementen aangaande dit criterium, zijnde het feit dat betrokkene reeds sinds november 1999 in België verblijft, Frans zou spreken, een cursus Nederlands voor anderstaligen heeft gevolgd, een opleiding voor sociale promotie heeft gevolgd, banden met België heeft en getuigenverklaringen voorlegt, niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Het feit dat betrokkene officieel tewerkgesteld zou zijn met een contract van onbepaalde duur kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang betrokkene in het bezit was van een geldig verblijfsdocument. Vermits zijn recht op verblijf op 18.09.2008 werd ingetrokken, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk het feit dat betrokkene de banden met zijn land van herkomst heeft verbroken, de situatie in Kaukasus, het feit dat België geen ambassade of zelfstandig consulaat in Armenië heeft en betrokkene geen gevaar vormt voor de Belgische samenleving dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene stelt dat hij de banden met zijn land van herkomst heeft verbroken. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verwijst naar de algemene situatie in de Kaukasus en Armenië in het bijzonder. Hij verwijst naar de politieke moorden en intriges, de burgeroorlog, onlusten naar aanleiding van de verkiezingen, de grote werkloosheid, de greep van de maffia, en het aanslepend conflict met Azerbeidjan. Dit kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkene verwijst naar de algemene toestand in Armenië en geen enkel persoonlijk bewijs levert van de problemen in zijn land van herkomst. Bovendien bleken de elementen die betrokkene naar voor bracht tijdens zijn asielprocedure, zijnde de gemengde afkomst van zijn "moeder" en het feit dat hij gezocht werd voor desertie, op valse verklaringen gebaseerd.

Betrokkene haalt aan dat de Belgische regering geen ambassade of zelfstandig consulaat in Armenië heeft en hij bijgevolg geen aanvraag kan indienen in zijn land van herkomst. Dit element is echter niet relevant gezien de aanvraag van betrokkene ten gronde is behandeld.

Betrokkene benadrukt dat hij geen gevaar vormt voor de Belgische samenleving. Betrokkene kwam echter reeds in aanraking met de ordediensten. Betrokkene werd namelijk veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand uit hoofde van valsheid in geschriften. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist het motief van de bestreden beslissing waarbij wordt aangegeven dat er niet voldaan werd aan de voorwaarden tot regularisatie daar er geen langdurige regularisatieprocedure meer lopende was. Verzoekende partij stelt dat dit fout is daar zij op het moment van de bestreden beslissing nog geen beslissing had gekregen aangaande haar regularisatieverzoek van 18 februari 2005.

In haar repliekmemoire herhaalt de verzoekende partij dat er nog geen beslissing was genomen aangaande het regularisatieverzoek van 18 februari 2005 en wijst er op dat over deze aanvraag pas definitief werd beslist op 20 oktober 2010.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht aan de verzoekende partij de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

In haar middel lijkt de verzoekende partij een deel van de bestreden beslissing te citeren met name *“er is niet voldaan aan de voorwaarden voor regularisatie omdat betrokkene geen regularisatieprocedure (langdurige) meer lopende heeft”*. De Raad vindt dit motief als dusdanig echter nergens terug in de motivering van de bestreden beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing kan wel worden gelezen dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een regularisatie omwille van een onredelijk lange asielpprocedure, met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en/of regularisatieprocedure. Allicht doelt de verzoekende partij op dit motief. De verwerende partij verduidelijkt in de bestreden beslissing dat om van een onredelijk lange procedure te kunnen spreken er ofwel nog een procedure bij de Raad van State ofwel een regularisatieaanvraag hangende diende te zijn op 18 maart 2008. Over het gegeven dat er sprake moet zijn van een hangende procedure op 18 maart 2008 om te kunnen spreken van een onredelijke lange asielpprocedure welke aanleiding kan geven tot regularisatie, zijn beide partijen het eens.

Het discussiepunt bestaat erin te weten of er op 18 maart 2008 al dan niet nog een regularisatieaanvraag lopende was.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene diende op 18 februari 2005 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9, § 3. Op 18 februari 2008 werd beslist betrokkene een tijdelijk verblijf van één jaar toe te kennen. De regularisatieprocedure was dus niet hangende op 18 maart 2008.”

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat het tijdelijk verblijf dat aan de verzoekende partij werd toegekend op 18 september 2008 werd ingetrokken omwille van fraude. Aangezien de verwerende partij overging tot de intrekking van haar beslissing van 18 februari 2008, kan niet anders dan vastgesteld te worden dat er nog geen antwoord was op de regularisatieaanvraag van 18 februari 2005, vermits er ingevolge de intrekking van de beslissing een nieuwe beslissing diende te worden genomen door de verwerende partij. Zoals de verzoekende partij terecht weergeeft, werd de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 februari 2005 pas op 20 oktober 2010 genomen. Aldus dient vastgesteld te worden dat de regularisatieaanvraag van 18 februari 2005 nog hangende was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zijnde 13 oktober 2010.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is geschonden.

Het eerste middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU